

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **N.N.V.**, zast. JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem, se sídlem Škroupova 1114/4, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** (původně: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**), se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 7. 5. 2010 čj. CPR-1894/ČJ-2010-9CPR-C241

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se žalobou podanou Krajskému soudu v Praze dne 9.6. 2010 a následně postoupenou Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, inspektorátu cizinecké policie Zlín (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 11.11. 2009 č.j. CPBR-02100-13/CI-2009-064063. Žalobou napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nebyla žalobci prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 44a odst. 3, § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců).

Žalobce v první žalobní námitce uvádí, že rozhodnutí vychází z nezákonného postupu, který předcházel vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány vydaly předmětné rozhodnutí na základě kontrolního zjištění, že žalobce neměl v době kontroly, která byla provedena cizineckou policií, řádně označenu provozovnu a na základě následně sepsaného protokolu o výsledku účastníka řízení. Samotná kontrola přitom byla provedena v

nepřítomnosti žalobce. Proto žalobce namítá, že kontrola byla provedena v rozporu s ustanoveními zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Z provedené kontroly nebyl sepsán protokol ani nebylo provedeno poučení kontrolním orgánem. Kontrole nebyl přítomen žádný pracovník živnostenského úřadu a kontrolní zjištění nebylo ani postoupeno věcně a místně příslušnému živnostenskému úřadu tak, aby tento mohl zahájit správní řízení a vyzvat žalobce k odstranění nedostatků. Tímto postupem bylo žalobci znemožněno se v dané věci vyjádřit a nedostatky odstranit. Cizinecká policie tak prováděla činnost, která je věcně příslušná živnostenskému úřadu a na základě takto provedených úkonů si sama učinila právní názor na skutečnost, že žalobce neplní účel pobytu, tedy nepodniká na území České republiky.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítá, že správní orgán nezhodnotil všechny důkazy předložené žalobcem. K tomu uvádí, že v České republice podniká od roku 2004 a nikdy podnikání neukončil ani nepřerušil. Jedině věcně a místně příslušný živnostenský úřad může zrušit živnostenské oprávnění, jestliže podnikatel neplní závazky vůči státu nebo jestliže podnikatel neprovozuje živnost po dobu delší než 4 roky tak, jak to stanovuje ustanovení § 58 živnostenského zákona. Z rozhodnutí pak vyplývá, že orgány cizinecké policie si nevyžádaly stanovisko živnostenského úřadu a zcela pominuly důkazy, které žalobce doložil k žádosti a které jednoznačně prokazují, že účel pobytu, tedy podnikání, na území České republiky splňuje. Proto žalobce tyto doklady znovu předkládá k žalobě.

Ve třetí žalobní námitce žalobce uvádí, že správní orgán sám konstatuje, že nezkoumal přiměřenost dopadů vydání rozhodnutí do soukromého rodinného života žalobce, neboť podle názoru správních orgánů ustanovení § 44a odst. 3 s odkazem na ustanovení § 35 odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadu nezkoumá. Žalobce však namítá, že dle ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které se týká neprodloužení pobytu na území, se vztahuje celé ustanovení § 37 včetně zkoumání dopadu do soukromého rodinného života. Správní orgán proto měl vyhodnotit dopad do rodinného života, a to za situace, kdy na území České republiky zůstává jeho manželka a taktéž další závažné skutečnosti, jako je délka pobytu žalobce na území České republiky, ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském státě a sociální zázemí, která u něj proběhla.

Žalobce dále ve čtvrté žalobní námitce uvádí k tlumočení před správním orgánem prvního stupně, že jako tlumočnick působil pan N.T.H., a to podle ustanovení § 16 odst. 3 správního řádu. Ten byl při tlumočení schopen jednoduché komunikace mezi účastníkem a správním orgánem, avšak v žádném případě nebyly jeho schopnosti na takové úrovni, aby dokázal překládat protokol o výsledku účastníka řízení včetně poučení. Žalobce zdůrazňuje, že český jazyk nezná a nebyl schopen posoudit, jak kvalifikovaně mu je tlumočení poskytováno, když tlumočení prováděla osoba, která není zapsána do seznamu tlumočnicků. Pokud se přibírá tlumočnick podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb., který není zapsán do seznamu, odpovídá účastníkovi řízení za odborné a další předpoklady tlumočnicka správní orgán, který jej přibírá. Žalobce tvrdí, že po dodatečném seznámení s překlady nejsou tyto v souladu s jeho vyjádřením ve vietnamském jazyce. Žalobce tak nepochopil, na základě čeho mohla cizinecká policie vydávat stanoviska spadající do působnosti živnostenského podnikání na území České republiky, tedy že on jako fyzická osoba zapsaná v obchodním rejstříku pod IČ 26379422 nepodniká, přestože všechny podklady správnímu orgánu k žádosti o prodloužení pobytu za účelem podnikání doložil.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 29.9. 2010, uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou. Odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a obecně uvedl, že vydaná rozhodnutí jsou v souladu s platnými právními předpisy

a že neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájmy na svém území.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 12.10. 2009 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K žádosti mimo jiné doložil výpis z obchodního rejstříku, potvrzení Finančního úřadu ve Valašských Kloboukách o tom, že nemá daňové nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení.

Ve správním spise je založen úřední záznam ze dne 20.10. 2009, podle něhož byla na adrese, kterou žalobce uvedl v žádosti, provedena prověrka. Žalobce se v době kontroly na této adrese nenacházel, byla přítomna majitelka nemovitosti, její manžel a prodavačka. Majitelka nemovitosti sdělila, že žalobce je její švagr, v době kontroly odjel za svojí manželkou do Chomutova s tím, že jeho manželka tam podniká a žalobce jí tam jezdí vypomáhat. Dále sdělila, že žalobce u nich bydlí a vypomáhá asi 3 týdny v měsíci v obchodě a jeden týden jezdí za manželkou. Byla provedena fotodokumentace podnikatelského objektu, přičemž živnostenská provozovna je označena pouze jménem majitelky objektu, nikoliv žalobce. Následně byl s majitelkou objektu sepsán protokol o podání vysvětlení.

Žalobce byl vyslechnut jako účastník řízení dne 29.10. 2009. Žalobce uvedl, že nerozumí českému jazyku, a proto žádá, aby mu z jazyka českého do jazyka vietnamského a zpět bylo tlumočeno. Souhlasil s tím, aby tímto tlumočником byl N.T.H. Správní orgán prvního stupně tuto osobu ustanovil tlumočником, a to usnesením č.j. CPBR-02100-8/CI-2009-064063. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že nebylo možno ustanovit tlumočником osobu zapsanou do seznamu soudních tlumočníků, a proto správní orgán podle § 24 zákona č. 36/1963 Sb. ustanovil uvedenou osobu s tím, že důvodem pro ustanovení tlumočnika nezapsaného do seznamu je skutečnost, že provedení úkonu takovým tlumočником by bylo spojeno s nepřiměřenými náklady s poukazem na § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 36/1967 Sb.

Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že přicestoval do České republiky někdy v roce 2004 a má povolen pobyt za účelem podnikání. Po příjezdu bydlel asi 3 měsíce v Tachově, kdy ještě nepodnikal, pouze pomáhal bratrovi. Následně si našel obchod v Brumově-Bylnici, kam se přestěhoval. Po přestěhování podnikal společně s bratrem a následně podnikal samostatně. Prostory měl v pronájmu, podnikat tam přestal asi v roce 2007, nyní je v objektu lékárna. Poté odjel s kamarádem do Karlových Varů, kde pracoval v továrně na výrobě nudlí a současně prodával na tržnici ve stánku s textilem, který patřil žalobci. V Karlových Varech podnikal do 22.10. 2008. Poté se přestěhoval k bratrovi do Brumova-Bylnice, kde mu pomáhal v obchodě. Současně se učil modelaci nehtů a sháněl nebytové prostory k podnikání v této oblasti. Uvedl, že se učí u kamaráda v Praze a když bratr potřebuje pomoci v obchodě, tak žalobci zavolá a on mu přijede pomoci. Žalobcův pobyt v Praze a Brumově-Bylnici je nepravdivý, větší polovinu měsíce se žalobce zdržuje v Brumově.

Na dotaz, kde má žalobce provozovnu po odchodu z Karlových Varů, žalobce uvedl, že provozovnu po odchodu z Karlových Varů nemá, ani místo podnikání, takže fyzicky nepodniká, učí se v oblasti nehtů a pomáhá bratrovi v obchodě. Dále uvedl, že v České republice má ještě manželku, která bydlí v Chomutově a v Praze studuje v oblasti modelace nehtů. Společně plánují, že by si pořídili nějaké prostory, kde by společně podnikali. Na dotaz, zda je žalobci znám nějaký důvod, proč by se nemohl vrátit do své vlasti, uvedl, že není.

Rozhodnutím ze dne 11.11. 2009 č.j. CPBR-02100-13/CI-2009-064063 bylo rozhodnuto tak, že povolení k dlouhodobému pobytu nebylo žalobci prodlouženo podle ustanovení § 44a odst. 3, ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Současně byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z České republiky do patnácti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že v řízení bylo zjištěno, že žalobce od 22.10. 2008 až do současné doby nepodniká, tj. neplní účel povoleného pobytu. Proto správní orgán dospěl k závěru, že bylo plně prokázáno naplnění důvodů uvedených v ustanovení § 44a odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a proto bylo rozhodnuto tak, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena.

Správní orgán se dále zabýval otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. K tomu uvedl, že na území České republiky pobývá manželka žalobce, která není na žalobci finančně závislá, jelikož vydělává sama. Dále žalobce uvedl, že mu není znám žádný důvod, proč by se nemohl vrátit zpět do své vlasti. Proto správní orgán dospěl k závěru, že rozhodnutím o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobci nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V odvolání žalobce uvádí, že byl na základě vydaného živnostenského oprávnění řádně zapsán do obchodního rejstříku a bylo mu přiděleno IČ, čímž splnil podmínky pro provozování živnosti. Poukazuje na to, že podle Listiny základních práv a svobod má každý právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost. Poukazuje pak na ustavení § 10 správního řádu, podle kterého jsou správní orgány příslušné jednat a rozhodovat pouze o věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona. Věcná příslušnost na úseku živnostenského podnikání spadá do kompetence živnostenských úřadů. Věcná příslušnost cizinecké policie je stanovena v ustanovení § 164 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy cizinecká policie rozhodla o tom, že žalobce nesplňuje účel pobytu, tedy nesplňuje podmínky pro podnikání a rozhodl tak na základě vlastního šetření, ačkoliv na něj věcná příslušnost v uvedené věci nebyla delegována, je takovéto rozhodnutí jednak nepřezkoumatelné a jednak nezákonné.

Podle jeho názoru z právních předpisů jednoznačně vyplývá, že stanovisko o tom, zda fyzická osoba podniká nebo zda se dopustila nějakého správního deliktu na úseku podnikání, si nemůže udělat sám orgán cizinecké policie, ale tato činnost spadá výhradně do kompetence živnostenských úřadů. Pouze živnostenský úřad může živnostenské oprávnění zrušit nebo provozování živnosti v odpovídajícím rozsahu pozastavit, jestliže podnikatel závažným způsobem porušil nebo porušuje podmínky stanovené živnostenským zákonem. Pokud tedy cizinec má vydáno živnostenské oprávnění a je zapsán v obchodním rejstříku a ze strany věcně příslušného živnostenského úřadu nebylo vydáno žádné stanovisko o tom, že by se dopustil jednání, na základě kterého by mu živnostenské oprávnění bylo zrušeno, nemůže cizinecká policie sama rozhodovat o účelu pobytu, tedy že nesplňuje podmínky pro podnikání ve smyslu živnostenského zákona.

K tvrzení, že byl žalobce dne 6.11. 2009 seznámen s podklady pro rozhodnutí, uvádí, že se k podkladům nevyjádřil především z toho důvodu, že vůbec nerozuměl tomu, na základě čeho může cizinecká policie vydávat stanoviska spadající do působnosti živnostenského podnikání na území České republiky, když k takové činnosti není věcně příslušná a z celého spisu nevyplývá, jakého protiprávního jednání se žalobce dopustil, zda šlo o jednání, které má v pravomoci řešit cizinecká policie nebo živnostenské úřady a především, zda a jaké konkrétní sankce, pokud se žalobce dopustil takového jednání, mu byly uloženy. Žalobce

uvádí, že správní orgán prvního stupně zneužil toho, že připustil k tlumočení při sepisování protokolu o vyjádření tlumočnicka, který nemá pro takovouto činnost předpoklady, a ten mu nedokázal vysvětlit, jakého protiprávního jednání se měl žalobce vůbec dopustit.

Žalobce dále uvádí, že ačkoliv správní orgán prvního stupně tvrdí, že se zabýval otázkou přiměřenosti dopadu na soukromý a rodinný život, zhodnotil tyto skutečnosti pouze zjednodušeně, neboť se spokojil se zjištěním, že manželka žalobce si vydělává sama a není na něm finančně závislá. Žalobce uvádí, že vydané rozhodnutí bezesporu může znamenat nenahraditelný zásah do rodinného života, ne-li přímo faktický rozpad primárních příbuzenských vztahů. K tomu žalobce uvádí, že přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života ve smyslu zákona o pobytu cizinců je pouze takový zásah, jímž je dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním rodinným vazbám na území České republiky, což správní orgán neučinil.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7.5. 2010 č.j. CPR-1894/ČJ-2010-9CPR-C241 bylo rozhodnuto tak, že výrok rozhodnutí byl nahrazen zněním, podle něhož se doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobci neprodlužuje podle ustanovení § 44a odst. 3, ustanovení § 35 odst. 3 a ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců s tím, že výrok o stanovení lhůty k vycestování se ruší. Žalovaný uvedl, že přezkoumáním předloženého spisového materiálu dospěl k závěru, že podmínky pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byly splněny. Poukázal na to, že podle ustanovení, která byla aplikována v dané věci, se nezkoumá přiměřenost pro vydání rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

Při rozhodování vycházel žalovaný z výpovědi žalobce uvedené v protokolu ze dne 29.10. 2009, kdy žalobce sám uvedl, že od roku 2008 nepodniká. Dále žalovaný uvedl, že samotné živnostenské oprávnění neprokazuje plnění účelu pobytu a správní orgán má povinnost prověřovat všechny skutečnosti, které se týkají uvedeného řízení tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci. Po provedeném šetření bylo zjištěno, že žalobce nepodniká od roku 2008, tzn. že neplní účel, pro který mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu. Pobyt na území České republiky se cizinci povoluje za určitým účelem, který je cizinec povinen plnit po celou dobu pobytu. Pokud tento účel neplní, je to důvodem pro zrušení nebo neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Pokud jde o tvrzení o nezpůsobilosti osoby, která tlumočila při jednání dne 29.10. 2009, žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 16 odst. 3 správního řádu každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočnicka, kterého si obstará na své náklady. Správní orgán poskytne potřebnou součinnost při výběru tlumočnicka, zejména mu pak umožní nahlédnout do seznamu tlumočnicků a poskytne mu čas pro jeho výběr. V řízení o žádosti si žadatel obstará tlumočnicka na své náklady sám. Žalobce v protokolu uvedl, že českému jazyku dobře nerozumí a vyžaduje, aby mu bylo tlumočeno. Žalobce si obstaral k tlumočení pana N.T.H., který byl usnesením správního orgánu ustanoven a podepsal slib a poučení tlumočnicka. Žalobce pak v protokolu výslovně uvedl, že souhlasí s tím, aby mu tento tlumočnick tlumočil. Proto se tato námitka žalobce jeví jako účelová. Z těchto důvodů žalovaný rozhodl tak, jak bylo uvedeno shora.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

S ohledem na to, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., přešla s účinností od 1. 1. 2011 působnost ve věcech povolování pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra, jednal soud nadále podle § 69 s. ř. s. jako s účastníkem řízení s Ministerstvem vnitra, resp. s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která je odvolacím orgánem.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*

Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.*

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.*

Podle ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu.*

Podle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *Cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat policii o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2.*

Je tedy zřejmé, že zákon o pobytu cizinců stojí na zásadě, podle níž cizinci je vydáváno povolení k pobytu na území České republiky pouze za určitým účelem a tento účel musí trvat po celou dobu pobytu cizince na území. Pomine-li tento důvod nebo se následně změní, cizinecká police (resp. dnes Ministerstvo vnitra) je oprávněna rozhodnout o zrušení povolení k pobytu, pokud není cizinci na základě jeho nové žádosti vydáno povolení k pobytu za jiným účelem. Na to pak navazuje oprávnění policie provádět pobytovou kontrolu podle § 167 odst. 1 písm. d) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení *policie je oprávněna provádět pobytovou kontrolu cizince za účelem zjištění, zda se na území zdržuje oprávněně a zda splňuje podmínky pobytu na území podle tohoto zákona.*

Pokud jde o první žalobní námitku, je třeba nejprve obecně konstatovat, že pobytová kontrola [§ 167 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] představuje úzce specializovanou a zcela specifickou kontrolu ze strany policie, která při jejím provádění nepostupuje podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ale podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2011, čj. 9 Ans 7/2011). Předmětem pobytové kontroly je výhradně dodržování povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců, nikoli živnostenským zákonem ani jinými právními předpisy. Tak tomu bylo i v případě žalobce. Nebylo-li předmětem kontroly dodržování povinností stanovených živnostenským zákonem, nemohlo být při ní shledáno ani jejich porušení a nebylo tedy zapotřebí s výsledky kontroly místně příslušný živnostenský úřad seznamovat.

Pokud jde o skutečnost, že z pobytové kontroly nebyl sepsán protokol, s nímž by byl žalobce seznámen, je třeba konstatovat, že skutečnosti zjištěné při pobytové kontrole nebyly

samy o sobě podkladem pro rozhodování správních orgánů ve věci a sloužily pouze jako indicie pro další postup při rozhodování o žádosti žalobce. Stěžejním podkladem pro rozhodnutí v dané věci bylo vyjádření žalobce samého. Případné vady při postupu cizinecké policie při provádění pobytové kontroly tak nemohly mít vliv na výsledek rozhodnutí ve věci.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítá, že podnikání v ČR nikdy neukončil, nadále podniká a plní tedy účel pobytu, což dovozuje z toho, že jeho živnostenské oprávnění nezaniklo.

V tomto ohledu nelze s žalobcem souhlasit. Cizinec, jemuž byl povolen pobyt na území ČR za účelem podnikání, je - jak již bylo shora uvedeno – povinen plnit tento účel pobytu po celou dobu platnosti jeho povolení k pobytu. Tuto povinnost ovšem nelze plnit jen formálně, tj. nestačí, že cizinec má platný živnostenský list, ale musí také podnikat fakticky.

Podle § 2 odst. 1 obchodního zákoníku *podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku*. Za podnikání tak ani podle této definice nelze považovat stav, kdy je fyzická osoba sice formálně držitelem živnostenského oprávnění, avšak fakticky samostatně žádnou činnost vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku nevyvíjí.

Právě tak je tomu i v případě žalobce, který (podle svého vlastního vyjádření) jednak vypomáhá bratrovi v obchodě (tj. podílí se na výdělečné činnosti jiného a v rámci toho jsou mu udíleny pokyny, kdy a jak má tuto činnost vykonávat) a dále se učí v oblasti modelace nehtů. Sám žalobce přitom uvedl, že „fakticky nepodniká“, a to již od roku 2008.

Akceptováním názoru žalobce, že pro plnění účelu pobytu postačuje formální držení živnostenského oprávnění, by vlastně bylo možné zákon o pobytu cizinců obcházet, neboť cizinec, kterému bylo uděleno povolení k pobytu za účelem podnikání, by svoji povinnost splnil tím, že by si jen formálně nechal vystavit živnostenský list, ačkoli fakticky by byl na území ČR např. zaměstnán, tj. jeho skutečný účel pobytu by byl jiný, než ten, který mu byl povolen. Takové obcházení zákona ovšem nelze tolerovat.

Vzhledem k tomu není pro závěr o tom, že žalobce plní účel povoleného pobytu, dostačující fakt, že žalobce je zapsán v živnostenském a obchodním rejstříku a není postačující ani skutečnost, že nemá daňové nedoplatky ani nedoplatky na pojistném na sociálním zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti. Nelze tedy vytýkat správním orgánům, že se doklady o těchto skutečnostech, které žalobce doložil, nijak dále nezabývaly a ze stejného důvodu ani soud neprováděl těmito listinami důkaz. Podstatnou skutečností pro rozhodnutí je v této souvislosti tvrzení samotného žalobce o tom, že „fakticky nepodniká“.

Ve třetí žalobní námitce žalobce namítá, že nebyla zkoumána přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Povinnost takového zkoumání přitom dovozuje z ust. § 35 odst. 3 v návaznosti na § 37 zákona o pobytu cizinců. S tímto jeho náhledem na věc se však soud nemůže ztotožnit.

Podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec*

- a) byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu,*
- b) neplní účel, pro který bylo vízum uděleno, nebo*
- c) o zrušení platnosti víza požádá.*

Podle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže*

a) cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané nebo pozměněné doklady,

b) cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza,

c) policie při pobytové kontrole [§ 167 písm. d)] zjistí skutečnost podle § 9 odst. 1 písm. a) nebo b) a

1. cizinec ve lhůtě stanovené policií nepředloží potvrzení o tom, že požádal o vydání nového cestovního dokladu, nebo

2. ačkoli je důvod pro vydání cizineckého pasu nebo cestovního průkazu totožnosti, cizinec o vydání tohoto cestovního dokladu policii nepožádá,

d) cestovní doklad cizince byl orgánem státu, který jej vydal, prohlášen za neplatný nebo odcizený a cizinec nepředloží potvrzení podle písmene c) bodu 1 nebo z důvodu podle písmene c) bodu 2,

e) cizinec nesplnil povinnost podle § 88 odst. 2,

f) jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území^{9a)} z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území, anebo

g) cizinec při pobytové kontrole nepředloží doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j odst. 1, nepředloží doklad o zaplacení pojistného, uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění nebo doklad o zdravotním pojištění podle zvláštního právního předpisu^{8c)}, a to ani ve lhůtě stanovené policií,

za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí, kterým zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*

Žalobce tvrdí, že podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahuje celé ustanovení § 37 zákona, tj. včetně zkoumání přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života cizince.

Z konstrukce ust. § 37 zákona o pobytu cizinců zcela zjevně vyplývá, že zákonodárce zde vymezil dva okruhy důvodů pro zrušení platnosti víza (a v návaznosti na to i platnosti povolení k pobytu) ve dvou odstavcích předmětného ustanovení. Zatímco důvody uvedené v prvním odstavci jsou důvodem pro zrušení platnosti víza vždy, důvody uvedené v odstavci druhém jsou důvodem pro zrušení platnosti víza jen *za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza*. Tato skutečnost je dle názoru soudu z textu zákona jednoznačně patrná a odpovídá i charakteru důvodů pro zrušení platnosti víza, které jsou uvedeny v jednotlivých odstavcích.

Ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je pak nutno vnímat tak, že důvody pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jsou totožné s důvody stanovenými pro zrušení platnosti víza. Je tedy třeba vždy na každý konkrétní případ vztáhnout jen tu část ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců, která popisuje důvody odpovídající právě tomuto konkrétnímu případu.

V případě žalobce byl shledán důvod dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy důvod, u něhož zákonodárce nestanovil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Pokud tedy cizinecká policie nezkoumala přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, není takový postup v rozporu se zákonem o pobytu cizinců.

Nad rámec potřebného odůvodnění k této žalobní námitce soud uvádí, že správní orgán prvního stupně přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zkoumal a dospěl k závěru o přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Teprve žalovaný se odmítl k odvolací námitce žalobce tímto aspektem případu zabývat.

Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítal, že při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně jako tlumočnick působila osoba, která k tomu neměla potřebné předpoklady. Podle § 16 odst. 3 správního řádu *každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočnicka) zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočnicka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak.*

Je tedy zřejmé, že bylo především povinností samotného žalobce, aby si na své náklady obstaral tlumočnicka a bylo tedy na jeho odpovědnosti, aby si obstaral takovou osobu, která bude mít k výkonu této funkce potřebné předpoklady. Žalobce přitom výslovně uvedl, že souhlasí s tím, aby pan N.T.H. jako tlumočnick působil. Tato žalobní námitka se tak soudu jeví jako účelová a soud na ní nemůže vejít. Žalobce ostatně ani v odvolání ani v žalobě nikde nespecifikuje, v čem přesně neodpovídá znění protokolu jeho vyjádřením ve vietnamském jazyce a nespecifikuje tedy, jaký konkrétní vliv měla mít tato tvrzená vada na výsledek řízení.

I kdyby bylo pravdivé tvrzení žalobce, že schopnosti pana N.T.H. „nebyly na takové úrovni, aby dokázal překládat protokol o výsledku účastníka řízení včetně poučení“, i sám žalobce uvádí, že „byl schopen jednoduché komunikace mezi účastníkem a správním orgánem“, tj. je zcela zřejmé, že ustanovený tlumočnick zcela jistě byl schopen tlumočit alespoň souhlas žalobce s tím, aby pan N.T.H. skutečně jako tlumočnick působil.

Pokud tedy jako tlumočnick působila osoba, kterou si sám žalobce obstaral a u níž žalobce výslovně souhlasil s tím, aby jako tlumočnick působila, nelze nyní shledat jako důvodnou námitku žalobce, že jako tlumočnick v řízení vystupovala osoba, která pro neměla potřebné předpoklady.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 20. července 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu